

му на османовия прѣстолъ като новоизгрѣло за цѣлата страна слънце, да се изложи въ сжщо врѣме било въ самия този адресъ, било въ отдѣленъ приложенъ къмъ него меморандумъ, достоплачевното състояние на българския народъ въ цѣлата му истина, да се помоли върноподанически да обърне височайшето си внимание върху неговитѣ тегла и злощастия, да благоволи да излѣе върху тоя тѣй злочестъ народъ своята щедра царска милость и да заповѣда часъ по-скоро да се взематъ всички нужни мѣрки, за да се прѣкратятъ ужаснитѣ безчиния въ България и да се изцѣрятъ лютитѣ болки и кървавитѣ рани на единъ народъ, който е една отъ най-жизненитѣ и най-производителнитѣ сили въ царщината. Въ развитие на това мнѣние нѣкои си пожелаха да се прибави и единъ пасажъ, въ който да става отдалечъ намекъ и на избухналитѣ тукъ-тамъ български движения, но тѣ да се извинятъ просто като прѣдизвикани отъ несъобразяването на мѣстнитѣ власти съ добрата царска воля и съ умнитѣ царски заповѣди. Мнѣнието за такъвъ единъ адресъ съ такова изобщо съдържание ареса на събранието поне въ неговото болшинство, а съставянето на самия този адресъ се възлагаше на двѣ лица тоже присѣтствуещи въ това събрание, именно же на поменатия Марко Д. Балабановъ и Георги Груевъ, първия публицистъ, втория счетоводителъ въ Екзархията. Адресътъ трѣбаше да се приготви, ако имаше възможность, още сжщия день на французски и на български, а сетнѣ, като се одобри отъ сжщото събрание, да се прѣведе на турски и на другия день да се поднесе Султану отъ Екзарха заедно съ единъ-двама екзархийски съвѣтници. Въпросътъ бѣ почти разрѣшенъ, когато изпomeжду събранитѣ се издаде единъ гласъ противъ съставянето на единъ адресъ, въ който, освѣнъ обикновенитѣ въ такъвъ случай честитявания,